— Eşti bătrîn, cum ţi-am mai spus,
Şi eşti gras, ca la Ignat,
Cum de tumba te dăduşi
Peste prag, cînd ai intrat?

Zise moşul dînd din cap:
— Mi-am uns trupul în iunie
Cu unsoare de un ban.
Ia zi, vrei să-ţi vînd şi ţie?

— Eşti bătrîn şi ştirb, cum văd,
Şi mai ai şi falca slabă.
Cum făcuşi de-ai înghiţit
Gîsca toat-aşa degrabă?

— Avocat am fost pe vremuri
Şi-n proces pîn' dimineaţa
Cu nevasta. Iar de-atunci,
Am fălci tari pe toată viaţa.

— Eşti bătrîn şi cine-ar zice
Că mai vezi ca altădată.
Mări, cum de-n cumpănă
Ţii pe nas ţiparul, tată?

— Trei răspunsuri ţi-s de-ajuns.
Prea te-ncrezi, ci hai te cară!
Ce? N-am vreme de prostii,
Ieşi, de nu, te dau afară!

— N-o spui bine! strigă omida.

— Nu, nu prea bine! încuviinţă Alice sfioasă, e drept că unele cuvinte s-au cam schimbat.

— Ba e greşită de la început pînă la sfîrşit, spuse omida cu hotărîre. După ce tăcu cîteva clipe, deschise din nou vorba: Şi cît de mare ai vrea să fii?

— Nu sînt pretenţioasă în ce priveşte mărimea — se grăbi Alice să răspundă — numai că, ştii, e plictisitor să te tot schimbi mereu.

— Nu ştiu, răspunse omida.

Alice nu mai spuse nimic; de cînd era, n-o sîcîise nimeni atît şi simţea că îşi pierde răbdarea.

— Acum eşti mulţumită? întrebă omida, scurt.

— Ba aş dori să fiu niţel mai mare, doamnă, dacă nu ai nimic împotrivă, spuse Alice. Să fiu înaltă de trei degete, e mult prea puţin!

— Eu cred că e o înălţime foarte potrivită, răspunse omida supărată şi se ridică drept în sus. (Era tocmai de trei degete.)

— Dar nu sînt obişnuită cu înălţimea asta! stărui biata Alice, cu glas plîngător. „Ah — se întrebă apoi în sinea ei — de ce sînt oare făpturile astea atît de ţîfnoase?!"

— Lasă că ai să te obişnuieşti cu vremea, îi spuse omida, băgînd muştiucul în gură şi începînd să pufăie din nou.

De data aceasta, Alice aşteptă cu răbdare pînă cînd omida binevoi să vorbească. Peste cîteva clipe, omida scoase iarăşi muştiucul din gură, căscă de vreo două ori, apoi se scutură din cap pînă-n picioare. Pe urmă coborî de pe ciupercă şi se tîrî prin iarbă, bodogănind în timp ce se depărta:

— Dintr-o parte creşti şi din cealaltă scazi.

„Dintr-o parte a cui şi din cealaltă a cui?" se întrebă Alice în gînd.